

paa Skruer, kunde stille Ordene saaledes, at de kunde opfattes paa forskellige Maade. Men vilde det ikke — og vil den meget ærede Landstingsmand ikke selv fuldkommen erkende det — være det Allerbetænkeligste, der kunde skee? Vilde ikke den ærede Landstingsmand i høi Grad vise det fra sig, hvis man formodede, at han nogenstunde gav Erklæringer saaledes, eller hvis man opfordrede ham til for Fremtiden at lægge sig efter at give Erklæringer saaledes, at de kunde udtydes paa forskjellig Maade? Jo, det vilde den ærede Landstingsmand ganske vist. Men later os derfor for Alting ikke gaae ind paa en Lov, der paa nogen Maade kunde indeholde den mindste Opfordring eller Forsøkkelse for de Svage til at gjøre det; lader os holde paa, hvad der under den foregaaende Behandling blev udtalt som det, der var det ene Afgjørende ved hele denne Sag, at, hvor Dele af Bestyrelsen eller Dyrighedsmagten forhandle med sig selv indbyrdes, der ere de berettigede til at handle med den fuldeste Aabenhed og Fortrolighed indbyrdes, og saaledes at deres Forhandlinger ere Andre uvedkommende, saalænge det er Forhandlinger imellem dem selv indbyrdes. Resultatet fremkommer fra et Sted, hvor Ansvarer er, og Resultatet kan derfor forsølges videre; men lader os ikke søge at bringe det derhen, at man ved at indblande dem, der staae udenfor Administrationen, i Administrationen, saa at de hvert Dieblisk kunne standse Sagens Gang, for at være sig selv, derved bringe det Hele i Forvirring og faaer det til at gaae istaa.

Schulin: Maa jeg bede om Ordet.

Formanden: Den ærede Landstingsmand har allerede havt Ordet to Gange, men der vil sikkert ikke fra Tingets Side være Noget imod, at det atter gives ham. (Mei.) Den ærede Landstingsmand har Ordet.

Schulin: Jeg skal kun tillade mig nogle ganske faa Bemærkninger. Jeg troer, at den sidste ærede Taler, ligesom flere andre ærede Talere tidligere have gjort, har — om jeg saa maa sige — stillet sig paa en altfor høi Cothurne i denne Sag. Den er virkelig ikke af den Bigtighed, som det lader til, at han og flere med ham antage. Jeg mener at have

gjort det tydeligt og klart flere Gange, at Sagen ikke har nogen overordenlig stor Bigtighed; jeg troer ikke, at Folket vil opnaae noget stort Gode ved denne Lov; men jeg har ogsaa sagt, at jeg troer, at Folket — idetmindste en Deel deraf — vil opnaae, hvad det ønsker, nemlig Erklæringernes Offentliggjørelse. Da der altsaa ikke kan anføres noget Bæsentligt mod Loven, kan jeg virkelig ikke see, hvad der kan være mod at lade Folk i Guds Navn ligge, som de ville rede. At de komme til at betale lidt Mere til Winkelskrivere, er af ingen Betydning. Den Glæde, de ville opnaae ved at faae Erklæringer offentlige, det Gode, der vilde opnaaes derved, at de troe, at man er fredden et Skridt frem paa den liberale Bane, kan dog ikke være saa stor en Ulykke, at man ikke skulde unde dem den. Den sidste ærede Taler omtalte — jeg formoder nemlig, at han sigtede til mig —, at jeg havde sagt, at man kunde sætte sine Erklæringer saaledes paa Skruer, at de ikke kunde forstaaes af dem, der læste dem. Herimod vil jeg bemærke Folgende. Enhver, der afgiver Erklæringer, og Enhver, der læser dem, veed dog, at de ikke ere skrevne accurat saaledes, som man taler i det daglige Liv. Man skriver dog virkelig ikke om en Mand, der f. Ex. ønsker at være Kromand — om man end i det daglige Liv, eller naar man talte med vedkommende Minister, vilde sige saaledes — det er ganske upassende, at han bliver Kromand, da det er en stor Druktensbold; men det hedder — saaledes er Erklæringernes Sprog i det Hele — „der kan vel være Anledning til at meddele Krobevilling paa det Sted; men jeg mener, at de personlige Forhold med Hensyn til Supplicanten ikke ere saaledes, at man kan meddele ham Bevillingen“. Derved udtaler jeg ikke det Mindste mod Personen; det er i høieste Grad høfligt mod ham og kan ikke støde ham, og jeg har dog givet Ministeren et tilstrækkeligt Wink, saaledes at han rimeligviis ikke vil meddele ham Bevillingen. Dette kan jeg ikke kalde at sætte en Erklæring paa Skruer, at føre et hemmeligt Sprog; det er det samme Sprog, som stadig bruges i Erklæringer. Den ærede Taler, som opponerede mod mig, anførte, at der er andre end egentlige Embedsmænd, der afgive